

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný projednal v ústním jednání konaném dne 30. 9. 2010 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Tomkové, zástupce předsedkyně senátu JUDr. Jana Engelmana a přísedících JUDr. Bohuslava Vacaty, JUDr. Jaromíry Biolkové, JUDr. Zory Krejčí a JUDr. Gabriely Halířové, Ph.D., návrh **nejvyšší státní zástupkyně** ze dne 24. 3. 2010 č. j. 6 SPR 5/2010 – na zahájení kárného řízení proti **JUDr. J. K.**, státní zástupkyni Okresního státního zastupitelství v Českých Budějovicích, obhájce: **JUDr. Ladislav Dusil**, advokát v Českých Budějovicích, se sídlem nám. Přemysla Otakara II. 123/26, a rozhodl

t a k t o:

Podle ustanovení § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění zákona č. 314/2008 Sb. a zákona č. 286/2009 Sb.,
se

JUDr. J. K.

nar. X,

státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Českých Budějovicích,
bytem Č. B., P. 1204/15

z p r o š ť u j e

návrhu na zahájení kárného řízení pro skutek spočívající v tom,

že jako státní zástupkyně vykonávající dozor nad zachováváním zákonnosti ve věci vedené na Okresním státním zastupitelství v Českých Budějovicích pod sp. zn. 0 ZN 5162/2009 – podezření ze spáchání trestného činu násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci podle § 197a odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2009, podezřelý J. H., nar. X – v měsíci listopadu roku 2009 neprofesionálně a chybně pracovala se závěry znaleckého posudku poř. č. 3205 vyhotoveného 9. 11. 2009 MUDr. V. Ch., CSc., znalcem z oboru zdravotnictví – odvětví psychiatrie, s nimiž se seznámila nejpozději dne 25. 11. 2009, neboť přestože zjevně z posudku vyplývala nebezpečnost a nezajištěnost pachatele trestného činu, jež by mu

bránila uskutečnit výhrůžky, či v jednání pokračovat, nevyužila žádné opatření, k němuž byla podle zákona oprávněna, nereagovala na nejisté, nepřesné, rozporuplné nebo nepřesvědčivé závěry tohoto znaleckého posudku vztahující se zejména k doporučené formě ochranné léčby psychiatrické podezřelého J. H., namísto aby v rámci důsledného výkonu dozoru nad zachováváním zákonnosti ihned policejnímu orgánu uložila tyto nedostatky závěrů znaleckého posudku napravit například výsledkem znalce nebo vyžádáním doplnění znaleckého posudku,

neboť tento skutek **n e n í** kárným proviněním.

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyššímu správnímu soudu byl dne 29. 3. 2010 doručen návrh nejvyšší státní zástupkyně na zahájení kárného řízení proti státní zástupkyni Okresního státního zastupitelství v Českých Budějovicích JUDr. J. K., v němž je jí kladeno za vinu, že jako státní zástupkyně vykonávající dozor nad zachováváním zákonnosti ve věci vedené na Okresním státním zastupitelství v Českých Budějovicích pod sp. zn. 0 ZN 5162/2009 – podezření ze spáchání trestného činu násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci podle § 197a odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2009 (dále jen „trestní zákon“), podezřelý J. H., nar. X (dále též „podezřelý“) – v měsíci listopadu roku 2009 neprofesionálně a chybně pracovala se závěry znaleckého posudku poř. č. 3205 vyhotoveného 9. 11. 2009 MUDr. V. Ch., CSc., znalcem z oboru zdravotnictví – odvětví psychiatrie, s nimiž se seznámila nejpozději dne 25. 11. 2009, neboť přestože zjevně z posudku vyplývala nebezpečnost a nezajištěnost pachatele trestného činu, jež by mu bránila uskutečnit výhrůžky, či v jednání pokračovat, nevyužila žádné opatření, k němuž byla podle zákona oprávněna, nereagovala na nejisté, nepřesné, rozporuplné nebo nepřesvědčivé závěry tohoto znaleckého posudku vztahující se zejména k doporučené formě ochranné léčby psychiatrické podezřelého J. H., namísto aby v rámci důsledného výkonu dozoru nad zachováváním zákonnosti ihned policejnímu orgánu uložila tyto nedostatky závěrů znaleckého posudku napravit například výsledkem znalce nebo vyžádáním doplnění znaleckého posudku, tedy svým zaviněným jednáním – nedůsledným výkonem dozoru nad zachováváním zákonnosti – měla porušit povinnost odpovědně plnit svoje úkoly, zejména postupovat odborně a svědomitě a bez zbytečných průtahů, kterou státním zástupcům při výkonu jejich funkce ukládá ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství (dále jen „zákon o státním zastupitelství“), čímž se měla dopustit kárného provinění podle § 28 zákona o státním zastupitelství.

Navrhovatelka navrhla jako kárné opatření uložit snížení platu o 10 % na dobu 2 měsíců.

Ústní jednání před kárným soudem proběhlo dne 30. září 2010 za přítomnosti kárně obviněné, jejího obhájce a náměstka navrhovatelky.

Kárný návrh byl podán osobou k tomu oprávněnou (§ 8 odst. 5 písm. c/ zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, dále jen „zákon o kárném řízení“), přičemž byly zachovány lhůty, jež má na mysli ustanovení § 9 odst. 1 zákona o řízení, neboť návrh byl podán do šesti měsíců ode dne, kdy se navrhovatelka dozvěděla o kárném provinění, jakož i do tří (dvou – podle § 29 zákona o státním zastupitelství) let ode dne spáchání kárného provinění (s ohledem na to, že vytýkaného jednání se měla kárně obviněná dopustit v listopadu 2009, a návrh byl podán v březnu 2010, je nerozhodné, že navrhovatelka netvrdí ničeho o tom, kdy se o kárném provinění dozvěděla).

Kárně obviněná ve své výpovědi před kárným soudem stejně jako v písemném vyjádření navrhla vynesení zprošťujícího rozhodnutí kárným soudem s tím, že při výkonu své funkce státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Českých Budějovicích postupovala vždy svědomitě a důsledně plnila všechny povinnosti, jež pro ni vyplývají ze zákona o státním zastupitelství, a tak tomu bylo i v nyní posuzovaném případě. V posuzované věci bylo nutné k objasnění skutečností důležitých pro trestní stíhání třeba odborných znalostí. Proto byl podle § 105 zákona č. 141/1961 Sb. o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění platném a účinném do 31. 12. 2009 (dále jen „trestní řád“), přibrán znalec z příslušného oboru, protože pro složitost posuzované otázky nebylo dostačující odborné vyjádření. Znalec MUDr. V. Ch., CSc., podal svůj posudek písemně a s tímto posudkem měla možnost se seznámit v termínu, který je uveden v kárném návrhu. Vzhledem k tomu, že se znalec vyjadřoval k odborným otázkám, nebyla oprávněna správnost jeho závěrů jakkoliv přezkoumávat. Pokud je v kárném návrhu uváděno, že „nereagovala na nejisté, nepřesné, rozporuplné nebo nepřesvědčivé závěry tohoto znaleckého posudku“, a že měla ihned policejnímu orgánu uložit „tyto nedostatky závěrů znaleckého posudku napravit, např. výsledkem znalce nebo vyžádáním doplnění znaleckého posudku“, je toho názoru, že tímto se porušení svých povinností státního zástupce dopustit nemohla. V řízení o uložení ochranného léčení je navíc běžnou praxí, že při veřejném zasedání je vždy slyšen znalec, kterému jsou soudem i státním zástupcem kladeny otázky k objasnění a vysvětlení závěrů znaleckého posudku. Předsedou Krajského soudu v Českých Budějovicích byla také k přezkoumání závěrů, které znalec prezentuje v písemném posudku, ustavena komise znalců, která dospěla k závěru, že tento znalecký posudek byl vypracován standardním způsobem a žádné nejisté nebo rozporuplné závěry neobsahoval. Při absenci nedostatků znaleckého posudku jí nelze klást za vinu, že by takovéto nedostatky neodstranila či na ně nereagovala.

Kárně obviněná dále navrhla, aby kárný soud jako svědka vyslechl JUDr. J. R., Okresního státního zástupce v Českých Budějovicích, který by se měl vyjádřit jednak k jejímu pracovnímu vytížení v rozhodné době a jednak k obvyklé praxi Okresního soudu v Českých Budějovicích při rozhodování o uložení ochranného léčení. Dále navrhla, aby kárný soud provedl důkaz také závěry a zápisem znalecké komise ustavené Krajským soudem v Českých Budějovicích k posouzení znaleckého posudku MUDr. V. Ch., CSc.

V replice k vyjádření kárně obviněné navrhovatelka uvedla, že kárně obviněné není kladeno za vinu, že nepřezkoumávala odborné (lékařské) závěry znaleckého posudku, ale že se závěry znaleckého posudku náležitě nezabývala z toho hlediska, zda jsou zcela spolehlivým podkladem pro její další postup. V této souvislosti navrhovatelka

poukázala na to, že podle znaleckého posudku nemoc u podezřelého propukla náhle v dubnu 2009 a vyžádala si hospitalizaci, v doporučeném ambulantním doléčování byl přístup podezřelého nespolehlivý (medikaci vysadil), tím se počal zhoršovat jeho zdravotní stav (začaly se zhoršovat schizofrenní příznaky), znalec indikoval soustavnou, dlouhodobou odbornou léčbu, bez níž je a bude (zejména pro členy rodiny) nebezpečný, bez této léčby přetrvává riziko, že se bude snažit o naplnění výhrůžek vůči svému nevlastnímu otci a dále znalec navrhl, aby co nejdříve byla uložena ochranná léčba psychiatrická s tím, že není nezbytná její ústavní forma, postačila by ambulantní forma a jen kdyby se této vymykal, nezbylo by, než ji změnit na ústavní. Tyto skutečnosti podle názoru navrhovatelky dokládají, že pro rozhodování kárně obviněné o jejím dalším postupu takto formulovaný znalecký posudek spolehlivým podkladem nebyl. Nelze bez dalšího akceptovat, aby znalec současně uvedl, že podezřelý byl v minulosti nedisciplinovaný jako pacient (vynechal již v minulosti medikaci), a že postačující je léčba ambulantní. Znalec měl jednoznačnou vědomost o tom, že není možné se na pacienta spolehnout, pokud jde o jeho dobrovolnou spolupráci stran jeho léčení. Onemocnění podezřelého je velmi závažným onemocněním a existovalo riziko splnění výhrůžek, což sám znalec uvedl. Na tyto nesrovnalosti měla kárně obviněná ihned reagovat. To se však nestalo, jak o tom svědčí její „odkalendářování“ věci na 15. 12. 2009, kdy očekávala doručení rozhodnutí o odložení věci (doručeno 30. 11. 2009). Bez povšimnutí ze strany kárně obviněné pak zůstal i apel znalce na nařízení ochranného léčení „co nejdříve“, citovaný ostatně i v odůvodnění usnesení policejního orgánu ze dne 26. 11. 2009 č. j. KRPC-13061-18/TČ-2009-020110. Státní zástupce má za svůj postup vlastní odpovědnost, které jej nemůže zbavit žádný orgán vně státního zastupitelství (§ 3 zákona o státním zastupitelství), a to ani komise znalců, jejíž závěry sice navrhovatelka nemá k dispozici, ale nepředpokládá, že přezkoumávala postup kárně obviněné. Znalecký posudek je důkazem jistě specifickým, ale i tento důkaz je orgán činný v trestním řízení povinen hodnotit stejně pečlivě jako každý jiný důkaz (náleze Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 299/06).

Dozorovým spisem vedeným u Okresního státního zastupitelství v Českých Budějovicích pod sp. zn. 0 ZN 5162/2009 bylo prokázáno, že uvedená věc byla přidělena k vyřízení JUDr. J. K., přičemž záznamem o zahájení úkonů trestního řízení policejního orgánu ze dne 2. 11. 2009 byly podle § 158 odst. 3 trestního řádu tohoto dne zahájeny úkony trestního řízení ve věci H. – poškození okna s vyhrožováním formou SMS v Č. B., K. u., neboť na podkladě zjištěných skutečností je dostatečně odůvodněn závěr, že mohl být spáchán trestný čin násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci podle § 197a odst. 1 trestního zákona tím, že J. H., nar. X, bytem P. 5, K. č. 8, t. č. Č. B., Č. č. 68, dne 8. 10. 2009 ve 20.30 hod. přišel na adresu Č. B., K. č. 9, a dožadoval se vpuštění do bytu své matky J. M., nar. X, bytem Č. B., K. č. 9, a když mu to bylo odmítnuto, začal kopat do vstupních dveří bytu a poté vyšel ven a hodil dlažební kostku do skleněné výplně balkónových dveří, přičemž poškodil jejich vnější část, čímž poškozenému P. M., nar. X, trv. bytem Č. B., ul. K. č. 9, byla způsobena škoda ve výši 4000 Kč, přičemž předtím zasílal SMS vyhrožující smrtí, čímž v P. M. vzbudil důvodnou obavu o jeho život.

Opatřením policejního orgánu ze dne 3. 11. 2009 byl přibrán znalec MUDr. V. Ch., CSc., k podání znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, který měl ve znaleckém posudku posoudit a zodpovědět následující otázky: 1. Zda podezřelý J. H. v době spáchání trestného činu trpěl duševní chorobou nebo poruchou, v kladném případě

jakou a v jakém rozsahu. 2. Zda podezřelý mohl v době svého jednání rozpoznat nebezpečnost svého jednání pro společnost a své jednání ovládat, v případě že nikoliv, z jakého důvodu. 3. Zda ovládací nebo rozpoznávací schopnosti anebo alespoň některá z nich nebyly zmenšeny, v kladném případě z jakého důvodu a do jaké míry (především vyjádření v tom směru, zda byly zmenšeny podstatně či nepodstatně). 4. Zda v případě zjištění choroby nebo poruchy je pobyt podezřelého na svobodě nebezpečný, a to obzvláště s povahou jeho protiprávního jednání spočívajícího ve vyhrožování zabitím svému nevlastnímu otci P. M. 5. Zda je možné, že své výhrůžky naplní. 6. Zda je podezřelý v současné době schopen chápat smysl trestního řízení a plnohodnotně se na něm podílet. 7. Zda znalec navrhuje ochrannou léčbu, pokud ano, jakou.

Podle záznamu kárně obviněné ze dne 25. 11. 2009 se ke kárně obviněné dostavil nprap. Z. K. s tím, že Policie ČR hodlá věc odložit dle § 159a odst. 1 trestního řádu s ohledem na závěry znaleckého posudku a poté iniciovat podání návrhu na uložení ochranného léčení k Okresnímu soudu v Českých Budějovicích. Návrh tohoto postupu kárně obviněná akceptovala, když si přečetla fotokopii závěrů znaleckého posudku, dokládající nepřičetnost podezřelého.

Podle závěrů znaleckého posudku MUDr. V. Ch., CSc., ze dne 9. 11. 2009, poř. č. 3205, podezřelý obvinění nepopíral a své jednání motivoval averzí vůči nevlastnímu otci, kterou zdůvodňoval svými pocity křivd a přehlížení z dob dětství. V anamnéze je až do roku 2008 úspěšné vysokoškolské studium a absence závažnějších onemocnění. Duševní choroba propukla náhle (akutně) v dubnu 2009 a vyžádala si několikátýdenní hospitalizaci. V doporučeném ambulantním doléčování se přístup podezřelého jeví jako nespolehlivý, ovlivněný nosoagnosií. Nasazenou medikaci neuroleptiky po odchodu z nemocnice vysadil. Klinický obraz k datu vypracování znaleckého posudku odpovídá nediferencované schizofrenii s rysy paranoidními a hebefrenními. Vztah k nevlastnímu otci a k matce a agresivita vůči nim jsou ovlivněny přítomností paranoidně persekucních bludů a hebefrenicky dezorganizovaným myšlením. Na otázky policejního orgánu znalec odpověděl takto: 1. Podezřelý v době činu, z něhož je obviněn, trpěl vážnou, těžkou duševní chorobou – schizofrenií. Ta u něho akutně propukla v dubnu 2009. Její příznaky byly během dubnové hospitalizace potlačeny léky. Když si je po propuštění podezřelý vysadil, začaly se znovu zhoršovat schizofrenní příznaky, zejména paranoidně persekucní bludy, halucinace a dezorganizace myšlení. 2. Bludné a dezorganizované myšlení bylo v době inkriminovaného činu natolik výrazné, že podezřelý nebyl s to racionálně rozpoznávat nebezpečnost svého jednání pro společnost a nebyl s to své jednání ovládat, určovat zbytky své vůle a rozumu. Rozpoznávací i ovládací schopnosti byly těžkou duševní chorobou plně potlačené, vymizelé. 3. Bez adekvátní soustavné a dlouhodobé odborné léčby pobyt posuzovaného na svobodě je a bude pro společnost (zejména pro členy rodiny) nebezpečný. 4. Bez této léčby bude přetrvávat i jisté riziko, že se podezřelý bude snažit o naplnění svých výhrůžek vůči svému nevlastnímu otci. 5. Podezřelý je ve vztahu ke svému duševnímu onemocnění i ve vztahu k inkriminované činnosti specificky psychotickým způsobem nekritický. Není schopen chápat smysl trestního řízení ve všech potřebných souvislostech a není ani schopen se na něm plnohodnotně podílet. 6. Znalec navrhl, aby byla posuzovanému soudem co nejdříve nařízena ochranná psychiatrická léčba s tím, že v dané situaci není zcela nezbytná její ústavní forma, postačila by a svůj účel by plnila i dlouhodobá soustavná ochranná léčba ambulantní formou. Kdyby se jí však

podezřelý vymyká a kdyby při ní potřebným způsobem nespolupracoval, nezbylo by než ambulantní formu ochranné léčby změnit na ústavní.

Usnesením policejního orgánu ze dne 26. 11. 2009 byla podle § 159a odst. 1 trestního řádu odložena věc trestného činu násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci podle § 197a odst. 1 trestního zákona, neboť nejde o podezření z trestného činu a není na místě věc vyřídit jinak, a to s ohledem na zdravotní stav podezřelého. Usnesení policejního orgánu převzali dne 26. 11. 2009 P. a J. M. s tím, že stížnost proti němu podávat nebudou. Současně policejní orgán předložil spisový materiál v dané věci Okresnímu státnímu zastupitelství v Českých Budějovicích (doručeno 30. 11. 2009) – kárně obviněné s návrhem na ochranné psychiatrické léčení, s odkazem na výše uvedený znalecký posudek.

Dále podle úředního záznamu policejního orgánu ze dne 30. 12. 2009 tohoto dne v 15.00 hod. oznámil policejnímu orgánu P. M., že J. H. dne 29. 12. 2009 v době kolem 9.15 hod. v Č. B., K. č. 9, před domem bezdůvodně slovně a poté i fyzicky napadl svého nevlastního otce P. M. tak, že ho slovně urážel a poté se ho snažil udeřit do ramene a kopat do nohou, toto se mu nepodařilo, neboť P. M. útok odrazil. Ke zranění osob nedošlo. K tomu podal P. M. vysvětlení, v němž uvedl, že asi deset minut po deváté vyšel ze svého domu na výše uvedené adrese směrem k ul. M., kde po cca 3 m před sebou uviděl Bc. J. H., nevlastního syna, ke kterému přišel na vzdálenost jedné ruky. Zastavil se a chtěl mu podat ruku. V tom mu začal nadávat a vyhrožovat, jak bylo dříve uvedeno ve spise č. j. KRPC-36557/PŘ-2009-020110, na to mu odvětil, že není třeba se hádat a že si mohou vše vysvětlit. V tom zatnul pěsti a začal směřovat úderu pěstí přímo na ramena P. M., tomuto se snažil s úspěchem vyhýbat. Poté začal kopat nohama, střídal různě pravou a levou, čemuž se také vyhnul. Když útok opadl, okamžitě odešel pryč, neotáčel se a neví, kam Bc. J. H. odešel. Podle úředního záznamu ze dne 6. 1. 2010 podal u policejního orgánu P. M. vysvětlení, kdy uvedl, že jej J. H. dne 29. 12. 2009 verbálně napadl slovy „Ty buzerante, Ty parchante, Ty kurvo“. Od té doby jej několikrát potkal před divadlem, kde pracuje, ale vždy se mu podařilo J. H. vyhnout bez konfliktu. Dne 6. 1. 2010 v době kolem 01.00 hod., kdy odjížděl s manželkou z divadla potkali J. H., který na ně pravděpodobně čekal. Podařilo se jim odjet bez konfliktu, H. je nijak nepronásledoval. Po chvíli mu přišla SMS od H. ve znění „Vy děvky zkurvený“. Dále uvedl, že na ošetření u lékaře po napadení ze dne 29. 12. 2009 nebyl a ani si na ošetření nedomyslel. Jeho zdravotní stav je dobrý, po napadení ze strany H. nebyl nijak omezen na běžném způsobu života, normálně dochází do zaměstnání. Policie ČR poté dne 8. 1. 2010 věc odložila podle § 58 odst. 3 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, s ohledem na závěry znaleckého posudku ze dne 9. 11. 2009. Tyto skutečnosti jsou potvrzovány rovněž obsahem spisu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, obvodní oddělení České Budějovice, č. j.: KRPC-46574/PŘ-2009-020110, který kárný soud rovněž u jednání provedl k důkazu.

Z dokazování (zpráva Okresního státního zástupce v Českých Budějovicích ze dne 25. 2. 2010 na č. l. 32 soudního spisu) dále plyne, že kárně obviněná měla ve dnech 18. 12. – 31. 12. 2009 a 4. 1. 2010 dovolenou, v období od 30. 11. 2009 do 31. 12. 2009 zpracovala kárně obviněná žalobu v 8 věcech, v devíti věcech podala návrh na potrestání, ve 4 věcech podala odvolání nebo odpor, dále v jedné věci vydala usnesení podle § 308 odst. 1 trestního řádu a ve dnech 30. 11. 2009, 2. 12. 2009, 7. 12. 2009, 8. 12. 2009, 10. 12. 2009, 14. 12. 2009,

16. 12. 2009 a 6. 1. 2010 se zúčastnila hlavního líčení nebo veřejného zasedání. V daném období byly kárně obviněné přiděleny další nové věci, a to v rejstříku ZT celkem 10 věcí, v rejstříku ZK celkem 9 věcí, v rejstříku ZN – IV. oddíl (přípravné řízení) celkem 37 věcí a v rejstříku ZN – II. oddíl (oznámení o trestných činech) celkem 4 věci.

Dále vzal kárný soud - z výtky udělené kárně obviněné Okresním státním zástupcem v Českých Budějovicích ze dne 19. 3. 2010, sp. zn. SPR 94/2010 - za prokázáno, že kárně obviněná byla dle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství udělena výtka, přičemž z obsahu dozorového spisu sp. zn. ZN 5162/2009 ve věci podezřelého J. H. bylo zjištěno, že přestože znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, v závěru znaleckého posudku navrhl, aby byla u podezřelého co nejdříve nařízena soudem ambulantní léčba, tento návrh podle § 94 odst. 1, 4 trestního řádu jako dozorující státní zástupkyně kárně obviněná podala okresnímu soudu až dne 7. 1. 2010, tedy s časovou prodlevou, přestože podnět policejního orgánu jí byl doručen již 30. 11. 2010. Dále bylo kárně obviněné vytčeno, že se ve výrokové části dopustila dvou závažných textových chyb, které v podstatě mohly vést k vážnému zpochybnění kvality a odbornosti práce okresního státního zastupitelství.

Z pracovního hodnocení kárně obviněné ze dne 14. 4. 2010 kárný soud zjistil, že kárně obviněná nastoupila do resortu bývalé prokuratury dne 1. 10. 1979 jako právní čekatelka na Okresní prokuratuře v Pelhřimově. Poté byla pracovně zařazena rovněž na Okresní prokuratuře v Jindřichově Hradci jako vyšetřovatelka prokuratury a poté jako prokurátorka na Okresní prokuratuře v Českých Budějovicích a poté jako státní zástupkyně na tomto okresním státním zastupitelství. Svým nadřízeným je hodnocena jako spolehlivá a ve většině případů i velmi pečlivá pracovnice. Přidělenou agendu kárně obviněná zpracovává včas a kvalitně, u hlavních líčení a veřejných zasedání vystupuje věcně a s dostatečným důrazem a znalostí projednávaných věcí. Její návrhy a event. podané opravné prostředky mají dobrou právní i věcnou úroveň. Její opomenutí, pro které jí byla dne 19. 3. 2010 uložena výtka, bylo v její dosavadní práci určitým vybočením.

Ze spisu krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. SPR 567/2010 kárný soud zjistil, že předseda krajského soudu byl Ministerstvem spravedlnosti dne 24. 3. 2010 požádán, aby prošetřil správnost postupu znalce MUDr. V. Ch., CSc. při zpracování znaleckého posudku pod č. 3205/2009 znaleckého deníku v trestní věci J. H.; komise znalců jmenovaná předsedou krajského soudu dospěla k závěru, že psychopatologický rozbor a diagnostika jsou ve znaleckém posudku MUDr. V. Ch., CSc., ze dne 9. 11. 2009 standardně popsány, přičemž znalec v závěru posudku jednoznačně doporučuje co nejdříve nařídit ochranné psychiatrické léčení (zápis z komise znalců – obor zdravotnictví, odvětví psychiatrie konané dne 7. dubna 2010 u Krajského soudu v Českých Budějovicích). Předseda krajského soudu poté dne 8. 4. 2010 sdělil Ministerstvu spravedlnosti, že nevidí žádný důvod pro jakékoliv opatření podle § 20 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících vůči znalci MUDr. V. Ch., CSc. V závěrech znalce není žádný rozpor; „*znalecký závěr o dostatečnosti ambulantní léčby s ohledem na psychopatologický rozbor a diagnostiku obsaženou ve znaleckém posudku na J. H. sice nemohu odborně posoudit, ale přesto mi připadá jako adekvátní. To ostatně nezpochybňuje ani znalecká komise ustanovená ad hoc.*“

Na základě provedeného dokazování dospěl kárný soud k následujícím skutkovým závěrům.

Kárně obviněné je navrhovatelkou vytýkáno chybné a neprofesionální vyhodnocení závěrů znaleckého posudku MUDr. V. Ch., CSc., ze dne 9. 11. 2009, přičemž navrhovatelka tvrdí, že závěry znaleckého posudku byly nejisté, nepřesné, rozporuplné a nepřesvědčivé zejména ve vztahu k doporučené formě ochranné léčby podezřelého J. H. Vymezením skutku v návrhu na zahájení kárného řízení je přitom kárný soud vázán a nemůže jej překročit (§220 odst. 1 trestního řádu ve spojení s § 25 zákona o kárném řízení).

Kárný soud proto musel nejdříve zjistit, jaké byly závěry znaleckého posudku MUDr. V. Ch., CSc., a zda nesou znaky nejistoty, nepřesnosti, rozporuplnosti a nepřesvědčivosti, které příslušelo kárně obviněné jako dozorující státní zástupkyni – cestou příslušného pokynu policejnímu orgánu – napravovat. Pokud jde o úlohu znalce v trestním řízení a hodnocení znaleckého posudku orgány činnými v trestním řízení, vyšel kárný senát z názorů publikované judikatury a odborné literatury.

V prvé řadě je třeba vidět, že „podle § 107 odst. 1 trestního řádu nepřísluší znalci provádět hodnocení důkazů a řešit právní otázky, ale platí zásada, že znalec objasňuje věc z hlediska odborných znalostí, které náleží do jeho působnosti, přičemž nelze vyloučit, aby znalec poskytl odpovědi v podobě alternativ. V neposlední řadě je k povaze znaleckého posudku třeba uvést, že tento je orgány činnými v trestním řízení hodnocen volně jako kterýkoliv jiný důkaz. Nejsou tedy znaleckým posudkem bezpodmínečně vázány. Předpokladem správného hodnocení posudku je jeho pečlivá prověrka. Prověrku je třeba zaměřit na zejména na to, zda znalec přihlédl ke všem skutečnostem, které mají význam pro podání posudku, zda závěr opřel jen o skutečnosti věrohodné, zda jsou správné vědecké metody, kterých znalec použil, zda úroveň daného oboru vědy dovoluje řešení zaujaté znalcem, zda závěr znaleckého posudku logicky vyplývá ze skutkových předpokladů, zda závěr znalce je v souladu s jinými objektivně prověřenými důkazy ve věci. Jestliže prověrka ukáže v některém ze zkoumaných hledisek vady, resp. je-li posudek rozporný, nejasný nebo neúplný, je třeba odstranit je nejprve vyžádáním vysvětlení od znalce (znalců), který posudek podal. Teprve nevede-li to k výsledku, přibere se znalec jiný (§ 109)“ (Císařová, D., Fenyk, J., Gřivna, T. a kol. Trestní právo procesní. 5. vyd. Praha: ASPI, 2008, s. 340).

K hodnocení znaleckého posudku a jeho významu při ukládání ochranného léčení se již dříve vyjádřil také Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 19. 4. 1991, sp. zn. 11 Tz 22/91 (všechna v tomto rozhodnutí citovaná rozhodnutí soudů jsou dostupná v informačním systému ASPI) tak, že: „Třebaže toto stíhání pravomocně skončilo usnesením o zastavení podle § 172 odst. 1 písm. e) tr. ř., trestní řízení (viz § 12 odst. 9 tr. ř.) tu pokračovalo projednáváním návrhu prokurátora na uložení ochranného léčení. Výsledkem takového řízení již není rozhodování o vině a trestu, ale o ochranném opatření. Věcná souvislost se skončením trestním stíháním je tu zcela zřejmá. Svědčí pro ni i možný postup soudu podle ustanovení § 230 odst. 2 tr. ř. Proto znalecký posudek o duševním stavu obviněného je třeba považovat za takovýto důkaz a nikoli důkaz listinný i v následném řízení o uložení ochranného léčení, při kterém bude zpravidla nutno tyto znalce vyslechnout a při uplynutí delší doby od podání původního znaleckého posudku též požádat o eventuelní doplnění vzhledem k tomu, že

podmínky pro uložení ochranného léčení musí být splněny v době rozhodování soudu o tomto ochranném opatření.... . Provádění dokazování se tu samozřejmě řídí ustanovením § 235 odst. 2 tr. ř....“.

K povaze a významu znaleckého posudku v trestním řízení se pak i v pozdější době vyjádřil rovněž Ústavní soud, který ve svém nálezu ze dne 30. 4. 2007, č. j. III. ÚS 299/06-1, poukázal na to, že: „Znalecký posudek je nepochybně významným druhem důkazních prostředků a v rámci dokazování v trestním řízení mu přísluší významné místo. Nelze však pustit ani na okamžik ze zřetele, že ze stěžejních zásad dokazování v novodobém trestním procesu vyplývá požadavek kritického hodnocení všech důkazů, včetně znaleckého posudku. Znalecký posudek je nutno hodnotit stejně pečlivě, jako každý jiný důkaz, ani on nepožívá žádné větší důkazní síly a musí být podrobován všestranné prověrce nejen právní korektnosti, ale též věcné správnosti. Hodnotit je třeba celý proces utváření znaleckého důkazu, včetně přípravy znaleckého zkoumání, opatřování podkladů pro znalce, průběh znaleckého zkoumání, věrohodnost teoretických východisek, jimiž znalec odůvodňuje své závěry, spolehlivost metod použitých znalcem a způsob vyvozování závěrů znalce. Metodologie znaleckého dokazování vyžaduje, aby jak orgány činné v trestním řízení, tak samotný znalec kriticky hodnotili úplnost a bezvadnost podkladových materiálů, které znalec podrobuje svému zkoumání. Znalec nesmí sám vyloučit některé z předložených podkladů jen proto, že nezapadají do jím vytyčené verze události. Ponechávat bez povšimnutí věcnou správnost znaleckého posudku, slepě důvěřovat závěrům znalce, by znamenalo ve svých důsledcích popřít zásadu volného hodnocení důkazů soudem podle svého vnitřního přesvědčení, privilegiovat znalecký důkaz a přenášet odpovědnost za skutkovou správnost soudního rozhodování na znalce; takový postup nelze z ústavněprávních hledisek akceptovat. Vyustanou-li pochybnosti o věcné správnosti znaleckého posudku, je orgán činný v trestním řízení povinen, v souladu se zásadou oficiality a zásadou vyhledávací (§ 2 odst. 4, 5 tr. ř.), pokusit se odstranit vzniklé pochybnosti obstaráním dalších důkazů. V případech závažných skutkových rozporů a pochybností o správnosti znaleckého posudku, které se nepodaří odstranit, musí soud postupovat podle pravidla *in dubio pro reo* a rozhodnout ve prospěch obviněného.“

Pod zorným úhlem takto vymezených přístupů kárný soud po prostudování znaleckého posudku MUDr. V. Ch., CSc., ze dne 9. 11. 2009 a jeho kritickém zhodnocení dospěl k závěru, že tento znalecký posudek byl zpracován zcela řádně a závěry znalce, které jsou v něm uvedeny, jsou zcela jednoznačné. Rozhodně nelze hovořit o těchto závěrech jako nejednoznačných, nejistých, nepřesných a rozporuplných. Ze závěrů tohoto znaleckého posudku bez jakýchkoliv pochybností plynou zejména závěry o tom, že J. H. v době činu, z něhož byl obviněn, trpěl vážnou, těžkou duševní chorobou – schizofrenií, jejíž příznaky byly během léčby v dubnu 2009 potlačeny léky, ale když si je po propuštění jmenovaný vysadil, začaly se opět zhoršovat schizofrenní příznaky (především paranoidně persekucní bludy, halucinace a dezorganizace myšlení). Bludné a dezorganizované myšlení tedy bylo v době inkriminovaného činu natolik výrazné, že J. H. nebyl s to racionálně rozpoznávat nebezpečnost svého jednání pro společnost a nebyl s to své jednání ovládat, určovat zbytky své vůle a rozumu. Rozpoznávací i ovládací schopnosti byly těžkou duševní chorobou plně potlačené (vymizelé). Znalec také jednoznačně konstatoval, že bez adekvátní soustavné a dlouhodobě odborné léčby je a bude pobyt J. H. na svobodě pro společnost (zejména členy jeho rodiny) nebezpečný a bez této léčby bude přetrvávat i riziko, že se bude snažit o naplnění svých výhrůžek vůči svému nevlastnímu otci.

Jednoznačný je také návrh znalce na co nejrychlejší uložení ochranného psychiatrického léčení podezřelému J. H.

Skutečnost, že znalec rovněž uvádí, že v dané situaci není zcela nezbytná její ústavní forma, ale postačila by a svůj účel by dobře plnila i dlouhodobá soustavná léčba ambulantní formou, přičemž v předchozí části znaleckého posudku současně konstatuje, že v doporučeném ambulantním doléčování se přístup J. H. jeví jako nespolehlivý, ovlivněný nosoagnosií, přičemž nasazenou medikaci neuroleptiky po odchodu z nemocnice vysadil, bez dalšího neznámá, že jde o rozporuplné závěry, jak tvrdí navrhovatelka, a to již s přihlédnutím k tomu, že *není vyloučeno, aby znalec poskytl odpovědi ve formě alternativ*.

Znalec ke svému závěru o postačující možnosti ambulantního ochranného léčení dospívá na základě medicínských, odborných znalostí a nevyjadřuje tím ve své podstatě nic jiného než to, že zdravotní stav podezřelého v době zpracování znaleckého posudku nevyžadoval nezbytně ústavní formu ochranné léčby, ale postačující by byla i forma ambulantní. Tento závěr znalce přitom není nijak v rozporu s jeho předchozím konstatováním, že podezřelý nasazenou medikaci neuroleptiky po odchodu z nemocnice vysadil a v doporučovaném *(nikoliv soudem nařízeném ochranném léčení – pozn. kárného soudu)* ambulantním doléčování se přístup podezřelého jevil jako nespolehlivý. Znalec v tomto směru poukazuje totiž také na to, že přístup podezřelého je ovlivněn nosoagnosií [úplný či částečný náhled (např. poruchy či choroby), reflexe problému – pozn. kárného soudu] a ve svých závěrech také zdůraznil, že v případě, že by se ambulantnímu ochrannému léčení podezřelý vymykal, resp. by při něm potřebným způsobem nespolupracoval, bylo by nutné nařídit ústavní ochrannou léčbu. Tyto závěry znalce nejsou v rozporu také z toho důvodu, že skutečnost, že dříve podezřelý při ambulantním léčení nespolupracoval, nemusí nutně bez dalšího znamenat, že tento jeho postoj je trvalý a bude trvat i v době, kdy se o nařízení ochranné léčby bude rozhodovat.

Byť je znalecký posudek nepochybně při rozhodování o nařízení ochranného léčení důkazem stěžejním, nelze dále odhlédnout od toho, že to není znalec, který rozhoduje, zda a v jaké formě se má ochranné léčení nařídit, to přísluší výhradně soudu, který o ochranném léčení rozhoduje, neboť jde o otázku právní [srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 3. 1. 2007, sp. zn. 3 Tdo 1548/2006, podle kterého *„Rozhodnutí o uložení ochranného léčení podle § 72 tr. zák. není závěrem znaleckým, nýbrž výlučně právním, který může soud učinit jen na podkladě zjištěného skutkového stavu věci (důkaz znaleckým posudkem apod.)“*]. Státní zástupce při zvažování podání návrhu na uložení ochranného léčení pak posuzuje, zda závěry znaleckého posudku jsou dostačující pro přijetí závěru, že podání tohoto návrhu je v konkrétním případě nezbytné, zda závěry znaleckého posudku umožňují přijmout závěr, že je nutné nařízení ochranného léčení a zda závěry znaleckého posudku umožňují přijmout také závěr o tom, zda v tom kterém případě má státní zástupce navrhnout ochranné léčení ambulantní nebo ústavní formou, popř. zda a jaké jsou alternativy forem ochranné léčby a za jakých podmínek. To závěry předmětného znaleckého posudku MUDr. V. Ch., CSc., z hlediska podání návrhu státního zástupce nepochybně umožňují; je třeba přihlédnout rovněž k tomu, že hodnocení znaleckého posudku státním zástupcem při zvažování návrhu na uložení ochranného léčení je do jisté míry hodnocením „předběžným“, protože soud při svém rozhodování o nařízení ochranného léčení nevychází ze stavu, který zde je v době spáchání činu jinak trestného,

popř. v době podání návrhu státním zástupcem na nařízení ochranného léčení, ale ze stavu, který zde je v době rozhodování soudu [srov. rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 8. 1998, sp. zn. 14 To 123/98, podle kterého *„Vedle nedostatku trestní odpovědnosti pro nepřičetnost pachatele činu jinak trestného je podmínkou pro uložení ochranného léčení podle § 72 odst. 1 tr. zák. skutečnost, že v době rozhodování o tomto ochranném opatření je prokázáno, že i v té době je pobyt takové osoby na svobodě nebezpečný tím, že v důsledku její duševní poruchy znovu spáchá závažnější útok na zájmy chráněné trestním zákonem. Nestačí brozba jednání, které naplňuje toliko znaky přestupku.“* nebo rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 13. 11. 1978, sp. zn. 7 Tz 49/78, podle kterého *„Podmínka pro uložení ústavního ochranného léčení podle § 72 odst. 1 tr. zák., že pobyt pachatele činu jinak trestného na svobodě je nebezpečný, musí být splněna v době rozhodování soudu o ochranném léčení. Nestačí, že byla splněna v době zastavení trestního stíhání z důvodu uvedeného v § 172 odst. 1 písm. e) tr. ř.“*].

K formě případně ukládaného ochranného léčení se v novější době vyjádřil Nejvyšší soud také ve svém rozhodnutí ze dne 21. 4. 2010, sp. zn. 3 Tdo 273/2010, v němž uvedl, že *„Pokud jde o formu ochranného léčení, v ustanovení § 72 odst. 4 tr. zák. není striktně stanoveno, jakou formu ochranného léčení má soud použít, když zákon uvádí, že ochranné léčení se vykonává zpravidla v léčebném zařízení. Naproti tomu nařízení ambulantního způsobu léčby se již váže na podmínku, že vzhledem k povaze choroby a léčebným možnostem lze očekávat, že účel splní i léčení ambulantní. V takové případě pak soud může nařídit léčení v ambulantní formě. V nyní posuzované věci soud prvního stupně z posudku znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, MUDr. Š., Ph. D., zjistil, že dovolatelka trpí závažným duševním onemocněním splňujícím kritéria paranoidní schizofrenie nebo poruchy s bludy (paranoia). V důsledku uvedeného duševního onemocnění byla podle znalce u dovolatelky dána značná míra pravděpodobnosti opakování obdobného činu a z medicínského hlediska označil její pobyt na svobodě za nebezpečný. Proto ve svém posudku doporučil uložení ochranného léčení psychiatrického. Zároveň zpochybnil možnost ambulantní formy léčení dovolatelky, jestliže se sama subjektivně necítí být nemocnou. V doplňku posudku ze dne 9. 1. 2009 však připustil, že též ambulantní forma psychiatrického léčení by mohla být postačující; ovšem za předpokladu, že se dovolatelka bude ochotna takové léčbě podrobit a bude-li psychiatr vyžadovat zejména užívání psychofarmak v depotní formě, psychologické vyšetření, popř. i účast na skupinové terapii či krátké pobyty v lůžkovém psychiatrickém zařízení.“*

Soud při posuzování podmínek pro uložení ochranného léčení vzal u dovolatelky v úvahu rovněž to, že se po dobu několika let opakovaně, mnohdy veřejně, dopouští verbálních útoků vůči lidem ze svého okolí a že pomlouvačné informace týkající se poškozeného R. B. nebyly jejím jediným excesem. Uvedené skutečnosti ve vztahu k závěrům posudku znalce - psychiatra o závažném duševním onemocnění dovolatelky pak umožňují dovodit, že její pobyt na svobodě bez jakékoliv kontrolované léčby je vzhledem k povaze zjištěného onemocnění a s ním související míře pravděpodobnosti opakování podobného či případně i závažnějšího jednání nebezpečný ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 tr. zák. Soud prvního stupně proto rozhodl věcně správně, pokud dovolatelce - kterou pro nepřičetnost nebylo možno činit odpovědnou za trestný čin pomluvy podle § 206 odst. 1 tr. zák. - uložil ochranné psychiatrické léčení. Současně vysvětlil, proč přistoupil pouze k ambulantní formě tohoto léčení. Napadenému usnesení odvolacího soudu pak nelze vytknout, že k závěrům soudu prvního stupně neměl výhrad a dovolatelčinu stížnost podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl jako nedůvodnou.

Závěrem Nejvyšší soud jako obiter dictum dodává, že soudy obou stupňů nepochybily ani v tom, pokud si v řízení o uložení ochranného léčení neopatřily nový znalecký posudek. V tomto směru lze odkázat na stávající judikaturu, podle níž znalecký posudek o duševním stavu obviněného opatřený v průběhu trestního stíhání, které pak bylo zastaveno podle § 172 odst. 1 písm. e) tr. ř., lze k důkazu jako znalecký posudek a nikoli jen jako listinný důkaz, použít i v následném řízení o uložení ochranného léčení (srov. rozhodnutí č. 24/1992/II SbRt.).“

Závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 21. 4. 2010, sp. zn. 3 Tdo 273/2010 citoval kárný soud rozsáhleji, protože jsou podle jeho názoru plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc, a to zejména s ohledem na obdobný skutkový základ z hlediska hodnocení závěrů znalce ohledně nebezpečnosti pobytu osob, které měly spáchat čin jinak trestný, na svobodě. V obou případech totiž znalci označili pobyt těchto osob na svobodě za nebezpečný a v obou případech nevyloučili možnost ambulantního ochranného léčení za postačující, a to shodně s ohledem na posouzení postoje těchto osob k ambulantní ochranné léčbě.

Lze tedy v projednávané věci uzavřít, že znalec v předmětném znaleckém posudku uvedl, se kterými skutečnostmi se seznámil při jeho přípravě, dostatečně vysvětlil, o které konkrétní skutečnosti své závěry opírá, jakož i popsal postup, kterým ke svým závěrům dospěl a z hlediska doporučené formy ochranného léčení zcela přípustně ve shodě s právní vědou i konstantní judikaturou trestních soudů uvedl možné alternativy ambulantní a ústavní formy ochranného léčení podezřelého s poukazem na podmínění ambulantní formy této léčby spoluprací podezřelého. Ostatně řádné vypracování daného znaleckého posudku je dále potvrzováno Zápisem z komise znalců – obor zdravotnictví, odvětví psychiatrie konané dne 7. dubna 2010 u Krajského soudu v Českých Budějovicích, kdy ani tato komise neshledala v postupu a závěrech znalce MUDr. V. Ch., CSc., pochybení. Volba některé z uvedených forem ochranné léčby je pak výlučně otázkou právní, kterou by kárně obviněná měla zohlednit v návrhu na uložení ochranného léčení, přičemž konečné rozhodnutí o uložení ochranného léčení a volbě jeho formy přísluší výhradně soudu, který by o návrhu kárně obviněné na uložení ochranného léčení podezřelému případně rozhodoval. Tuto odpovědnost orgánů činných v trestním řízení při zvažování uložení a volby formy ochranného léčení (ať již při podání návrhu státním zástupcem na její uložení nebo při rozhodování soudu o tomto návrhu) nelze z výše uvedených důvodů přenášet na znalce. Základní skutkový předpoklad kárného návrhu, tedy existence nejistých, nepřesných, rozporuplných nebo nepřesvědčivých závěrů znaleckého posudku, nebyla v kárném řízení prokázána.

Proto kárný soud podle § 19 odst. 2 zákona o kárném řízení kárně obviněnou obviněnou, které bylo proti ní vzneseno navrhopatelkou, zprostil, protože vytýkaný skutek nemůže být za daných okolností kárným proviněním – kárného provinění se dopustí státní zástupce, který zaviněně poruší povinnost (§ 28 zákona o státním zastupitelství) mj. uloženou mu § 24 odst. 1 zákona o státním zastupitelství, postupovat odborně a svědomitě. S ohledem na obsah řádně zpracovaného znaleckého posudku MUDr. V. Ch., CSc., ze dne 9. 11. 2009, jehož závěry byly naprosto jednoznačné, nebylo jediného racionálního důvodu k uložení povinnosti policejnímu orgánu jakékoliv údajné, navrhopatelkou mylně tvrzené, nedostatky závěrů tohoto znaleckého posudku nějak napravovat (např. výkladem znalce

nebo vyžádáním doplnění znaleckého posudku). S ohledem na důvody, které vedly kárný soud ke zproštění kárně obviněné navrhovatelkou vzneseného obvinění, bylo nadbytečné provádět svědecký výslech JUDr. J. R., Okresního státního zástupce v Českých Budějovicích, který by se mohl vyjádřit k pracovnímu vytižení kárně obviněné v rozhodné době a k obvyklé praxi Okresního soudu v Českých Budějovicích při rozhodování o uložení ochranného léčení, neboť bližší objasnění těchto skutečností by nemohlo mít vliv na rozhodnutí kárného soudu v projednávané věci.

V této souvislosti však kárný soud považuje za vhodné zdůraznit, že ve smyslu § 220 odst. 1 trestního řádu ve spojení s § 25 zákona o kárném řízení mohl kárný soud rozhodovat jen o skutku, který byl uveden v návrhu na zahájení kárného řízení a předmětem rozhodování kárného soudu tedy nemohly být jiné skutky kárně obviněné. Jestliže tedy navrhovatelka dále v replice k vyjádření kárně obviněné poukazuje na to, že na údajné nesrovnalosti předmětného znaleckého posudku kárně obviněná „ihned“ nereagovala a bez povšimnutí ponechala i apel znalce, aby ochranné léčení bylo nařízeno „co nejdříve“, nelze než ze strany kárného soudu konstatovat, že svým obsahem jde o vytýkání nedůvodných průtahů kárně obviněnou, za něž však již byla kárně obviněná uložena výtka (udělení výtky ze dne 19. 3. 2010, sp. zn. SPR 94/2010), a tyto „průtahy“ nejsou ani předmětem návrhu na zahájení kárného řízení v této věci. V tomto rozsahu jde tedy argumentace navrhovatelky mimo předmět projednávané věci, která byla zahájena k jejímu návrhu. Podle judikatury kárného soudu (srov. rozhodnutí č. j. 12 Ksz 1/2008 – 97 ze dne 15. 9. 2009, dostupné na www.nssoud.cz) pak uložení výtky představuje pro shodný skutek překážku, pro kterou již nelze kárné řízení vést a kárný soud v takových případech kárné řízení zastavuje.

O povinnosti státu nahradit kárně obviněné náklady účelně vynaložené v souvislosti s kárným řízením rozhodne kárný soud z podmínek § 19 odst. 3 zákona o řízení (č. 7/2002 Sb.) samostatným rozhodnutím; pro předložení podkladů pro toto rozhodnutí stanovil lhůtu dvou týdnů od vyhlášení tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** odvolání přípustné.

V Brně dne 30. září 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně kárného
senátu
pro věci státních zástupců